

шителна асиметрия, то вероятно сме свидетели на неректифицирана идеология.<sup>13</sup>

Но дали тази учленена определеност на мъжката сянка е дотам преимуществено позитивна пред неопределеността на женската? Може да се види, че първата *сянка* се конфронтира с неопределеността на това, което определя там, където сянката на жената хармонично съвместява двете неопределености в *сянка на жена*.<sup>14</sup>

Но неопределеността може да бъде една определена в себе си неопределеност, изразявайки по този начин самото понятие, концепцията, идеята за неопределеност. *Сянка на жена* среща сериозни трудности да означи "една сянка на една жена". Да не би хармоничната неопределеност на *сянка* и на *жена* да работи в посока на тяхната абстрактизирана обобщена форма, символизираща *вечната женственост* – сенчестата женска природа, тайнствената неуловимост, убегливата смътност на жената, жената като черен континент а-ла Фройд; но също и засенеността на женското като проблем и пр. Сигурно е, че докато *сянката на мъж* работи почти изчерпващо в рамките на конкретния наглед, на една феноменология на свеждащ се до референт знак, то поради относителната си аграматичност *сянка на жена* включва по-активно фигуративно-иноречивите потенции на словосъчетанието. Просто казано, мъжът от стихотворението се свежда до наблюдавана сянка, докато *сянка на жена* хвърля фигуративна сянка върху собствената си нагледна присъственост. Мъжът присъства като видимостта на сянката си там, където за видимостта на жената дори като сянка има съмнения, без да има такива по отношение на нейното фигуративно присъствие: присъствието ѝ като сянка. Жената е сянка, но тя е повече от сянка и повече от една сянка. Сянката на мъжа го посочва, за да изчезне в акта на изчерпващото указване. Женската сянка се мултиплицира; мъжката анихилира. Нещо повече: *сянката на мъж* се отнася до все по-реалните благодарение на нея *мъж и жена зад бялата завеса*; *сянка на жена* удържа позициите на *сенките* в неравната борба с мъжа и жената, та дори и с техните *две сенки на нощта*,

Последното ни отвежда до проблем, пред който проблемът за мъжко-женската асиметрия бледнее, ако не става друг. Касае се за отношението между сенки и оригинали. Текстът уж не забелязва в това проблем, но редакциите говорят друго. И така, защо и мъжко-